

Latviešu komponisti pūšaminstrumentiem

MUSIC FOR WINDS

by Latvian composers

CD I

- 1. - 2. Pēteris Plakidis (1947) / „Divas skices” obojai solo /**
„Two sketches” for oboe solo (1977) / 5’01 1. 3’14 / 2. 1’47
- 3. - 4. Pēteris Plakidis / „Prelūdiņa un pulsācija” pūtēju kvintetam /**
„Prelude and Pulsation” for wind quintet (1975) / 6’47
2. Prelūdiņa / Prelude 2’19 / 3. Pulsācija / Pulsation 4’26
- 5. Pēteris Vasks (1946) / „Mūzika aizlidojošajiem putniem” pūtēju kvintetam /**
“Music for Fleeting Birds” for wind quintet (1977) / 7’49
- 6. Pēteris Vasks / „Mūzika aizgājušajam draugam” pūtēju kvintetam /**
“In Memory of a Friend” for wind quintet (1982) / 10’25
- 7. - 9. Artūrs Grīnups (1931 – 1989) / „Trīs vizijas” pūtēju kvintetam” /**
„Three visions” for wind quintet (1976) / 9’14
6. Moderato 3’14 / 7. Allegro 2’21 / 8. Moderato assai 3’39
- 10. – 13. Imants Zemzaris (1951) /**
„Četras prelūdiņas par Alfrēda Kalniņa tēmu” pūtēju kvintetam /
„Four Preludes on an Alfrēds Kalniņš Theme” for wind quintet (1981) / 12’53
10. 4’43 / 11. 2’56 / 12. 2’33 / 13. 2’41
- 14. Pēteris Plakidis / „Sasaukšanās”, koncerts solistu grupai un simfoniskajam**
orķestrim / „Interplay”, concerto for soloist group and orchestra (1977) / 18’18
Total: 70’31

Atskaņo/Performers:

1. – 2. Vilnis Pelnēns (oboja / oboe). Ierakstīts / Recorded in 1978

3. – 13. Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra pūtēju kvintets / Wind Quintet of the Latvian National Symphony Orchestra : Vilnis Strautiņš (flauta/flute), Vilnis Pelnēns (oboja / oboe), Ģirts Pāže (klarnete / clarinet), Arvids Klišāns (mežrags / French horn), Jānis Barinskis (3. – 5., 7. – 9., fagots / bassoon), Gunārs Endzelis (6., 10 – 13., fagots / bassoon) Ierakstīts / Recorded in 1976 (2.-3.), 1978 (4., 6.-8.), 1983 (5., 9.-12.)

14. Agnese Ārgale (pikolo flauta / piccolo flute), Vilnis Strautiņš (flauta / flute), Vilnis Pelnēns (oboja / oboe), Arvids Klišāns (mežrags / French horn), Alfrēds Neimanis (basa klarnete / bass clarinet), Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris / Latvian National Symphony Orchestra, diriģents Vasilijš Sinaiskis / conductor Vassily Sinaisky Ierakstīts / Recorded in 1978

Skaņu režisori / Recording engineers: CD I: 1. – Viktors Grundulis, 2. – 3., 6. – 8. Kārlis Rūtentāls, 4. Roberts Dukšs, 5. Jāzeps Kūlbergs, 9.-12. Māris Švinka, 13. Valdis Krastiņš

CD II

- 1. Rihards Dubra (1964) / „Lux aeterna” saksofonu kvartetam / „Lux aeterna” for saxophone quartet (2003) / 9’44**
- 2. Indra Riše (1961) / „Die Mitbewegung” („Mijiedarbība”) flautai un ērģelēm / „Die Mitbewegung” („Interaction”) for flute and organ (1999) / 15’50**
- 3. Rolands Kronlaks (1973) / „Ledus laikmets” klarnetei solo / „Ice Age” for clarinet solo (2007) / 7’07**
- 4. -6. Ēriks Ešenvalds (1977) / „Iespaidi Sāremā” klarnetei un čellam / „Impressions of Saaremaa” for clarinet and cello / 1999 / 11’59**
 4. Pensieroso 5’40
 5. „Kadiķu vientulība” / „Loneliness of the Junipers” 2’27
 6. „Jūra un klintis” / „The Sea and the Cliffs” 4’06
- 7. Santa Ratniece (1977) / „Septiņi pakāpieni” klarnēšu kvartetam / „Seven steps” for clarinet quartet (2000) / 7’07**
- 8. Marina Gribinčika (1966) / Koncerts obojai un kamerorķestrim „Voyager” / Concerto for oboe and chamber orchestra „Voyager” (2006) / 11’17**

Total: 63’21

Atskaņo/Performers:

1. Rīgas saksofonu kvartets / Riga Saxophone Quartet: Gints Pabērzs, Artis Simanis, Ainārs Šablovskis, Renārs Lācis. Ierakstīts / Recorded in 2006
2. Imants Sneibis (flauta / flute), Līgita Sneibe (ērģeles / organ). Ierakstīts / Recorded in 2000
3. Guntis Kuzma (klarnete / clarinet). Ierakstīts / Recorded in 2008
4. - 6. Česlavs Grods (klarnete / clarinet), Baiba Jūrmale (čells / cello). Ierakstīts / Recorded in 2000
7. Klarnēšu kvartets „Contraverso” / Clarinet quartet „Contraverso”: Egīls Šēfers, Mārtiņš Kalniņš, Guntis Kuzma, Anrijs Pitans. Ierakstīts / Recorded in 2001
8. Normunds Šnē (oboja / oboe), Valsts kamerorķestris „Sinfonietta Rīga” / State chamber orchestra „Sinfonietta Rīga” Ierakstīts / Recorded in 2007

Skaņu režisori / Recording engineers: 1.,3.,8. – Varis Kurmiņš, 2.,7. – Normunds Slava

©© Latvijas radio ieskaņojumi / Latvian Radio recordings 1976–2008

© Latvijas Mūzikas informācijas centrs / Latvian Music information centre

Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra pūtēju kvintets 1979.gadā (no kreisās)
/ The Latvian National Symphony Orchestra Wind Quintet in 1979 (from the left):
Jānis Barinskis, Arvids Klišāns, Vilnis Pelnēns, Vilnis Strautiņš, Ģirts Pāže.

Foto: Ilmārs Apkalns

Latviešu komponistu „pūtēju mūzika” albuma iniciators ir flautists Vilnis Strautiņš, kurš to bija iecerējis kā veltījumu obojistam Vilnim Pelnēnam (1944–2006) – kolēģim gan Latvijas Nacionālajā simfoniskajā orķestrī, gan Latvijas Mūzikas akadēmijā, gan LNSO pūtēju kvintetā. Sākotnējā doma bija izdot LNSO pūtēju kvinteta ziedu laikos tapušos veltījumus – Grīnupa, Plakida, Vaska, Zemzara opusus. Taču tad sāka šķīst, ka ar atskatīšanos vien nebūs gana, ka loki jāvērs plašāki.

Tā nu šajā dubultalbumā tiekas divas paaudzes: septiņdesmitajos un deviņdesmitajos debitējušie – gan komponisti, gan atskaņotājmākslinieki. Skolotāji, mācekļi, domubiedri, dažbrīd – kas zina – pat oponenti?

Pirmajā diskā – pirms gadiem trīsdesmit tapuši opusi, otrajā – jau 21. gadsimta skaņu liecības. Un līdzās Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra pūtēju kvintetam – arī klabrēšu kvartets „Contraverso” un Rīgas saksofonu kvartets, līdzās disku ievadošajai Viļņa Pelnēna obojas solobāsiņ – ne tikai flautists Imants Sņeibis, obojists Normunds Šnē un klarnetists Guntis Kuzma, bet arī Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris un Valsts kamerorķestris „Sinfonietta Rīga”.

LNSO pūtēju kvinteta pirmasis koncerts notika 1975.gada maijā un programmā bija arī Pētera Plakida „Prelūdiņa un Pulsācija”. Arī vēlāk teju ikkatru koncertprogrammu rotāja jauns latviešu komponistu opuss - veltījums. Kritiķi nekavējās norādīt uz kvintetam komponētās mūzikas tembrālo krāsu svaigumu, ansambļa lomu sadalījuma oriģinalitāti. Kur nu bez tā – pūšaminstrumenti savu iezīmīgo tembru dēļ patiesi šķiet esam pilgti raksturlomu tēlotāji – katrs tik atšķirīgs, tik īpašs, katrā ziņā ne jau nu otrā plāna spēlētāji vai statisti... Kad satiekas tādi tipāži un raksturi, uzšķīļas poža tēlainība, iedzirkstas muzikālais teātris... Kā itin skajā, brižiem teju histēriskās debatēs kūsājošā kompānija Pētera Plakida „Pulsācijā” – pat ar klaunādes iezīmēm (neviļus nāk prātā komponista sadarbība ar Rīgas slavenajiem mīmiem sešdesmitajos...). Vai arī Artūra Grīnupa nesteidzīgi izgaršotie amizantie joki „Trīs vizijās”, brižiem, šķiet, vairs ne humānās kategorijās, bet bioloģiski sirreālās formās izbaudāmi (komponists pūtēju kvintetu spēlmaņus reiz esot lielā sirsnībā salīdzinājis ar sūnās noskatītu beciņu ģimeni...).

Protams, teātris ir teātris – kur nu pūtēji bez tā, bet kvinteta krāšņais balss spēj runāt arī par pašu dzīvi – piemēram, Pētera Vaska opusus. Vienalga, vai tā būtu teju impresionistiski rudeniņa ainava „Mūzikā aizlidojušajiem putniem” ar zemeņgās gruzdošo jautājumu – vai atriezesies? Vai nākamgad viņu ligzdošanas vietas jau nebūs pilsētas trokšņu un krāmu aizmēztas? Šajā ierakstā vēl nav aizlidojis fagotista Jāņa Barinska putns. Pēc dažiem gadiem viņš traģiski iet bojā. Pēteris Vasks tad sacer „Mūziku aizgājušajam draugam” – iespējams, vienu no pašiem pirmajiem visu viņa turpmāko opusu stilistikajiem aizmetņiem.

Dzīve ir dzīve, teātris ir teātris, un savureiz arī mūzika ir mūzika, kā Imanta Zemzara „Četras prelūdiņas par Alfrēda Kalniņa tēmu”. Šī tēma ir korālis „Tas darbs, Kungs Jēzu” (lieki teikt, ka 1981. gadā korāļā nosaukums bija tabu). Eksaltēti gaišais pamatmateriāls provocē tikpat pacilāti jūsmīgas „atskaņas”, brižiem paradoksālu (objektīvā) minimālisma un (subjektīvi intīmā) romantisma krustošanos, rotāšanos, mainīšanos.

Pirmā diska un pūšaminstrumentu rosinošā potenciāla krāšņs rezumējums ir Pētera Plakida „Sasaukšanās” – koncerts solistiem un simfoniskajam orķestrim. Tiešām aizraujoši ir vērot, kā pūtēju tembri liek komponista iztēlei traukties savvaļas brīvē, klejot aizvēstures tālēs, kā idilliska pastorāle pāraug teju heroiskā sāgā...

Muzikologs Arnolds Klotiņš 70., 80. gadu novatorisma izpratni raksturoja šādi: „Zaudē pievilcību agrākais – gandrīz aksiomātiskais ieskaits, it kā mūzikas valodas attīstības vadošais ceļš rodams tās elementu arvien lielākas sarežģīšanās un domas abstrahēšanās gultnē, ko ievadījuši ekspresionisma un dodekafoniskā konstruktīvisma prakse. Jaunas – laikmetīgas muzikālās izteiksmes meklējumos akcents sāk pārvietoties no mainīgā un sarežģītā uz stabilo un relatīvi vienkāršo... Tas, protams, ver vārtus arī romantismam. Katrā ziņā 70. gadu novatorisms vairs nesaistās ar kādu dominējošu stila ievirzi (60. gados tāds bija ekspresionisms), bet izpaužas daudz plašākā risinājumu diapazonā.”

Protams, 20. gadsimtā novatorisma izpratne mainās paātrinātā tempā, tāpēc likumsakarīgi dubultalbuma otrajā diskā varam vērot, kā deviņdesmito gadu jaunie komponisti par savām atzīst jau atkal gluži citas patiesības, vislielāko interesi izpelnoties 50. gadu avangardā sakņotai estētikai. Komponists Jānis Petraškevičs rezumē: „Jaunos komponistus primāri interesē ar pašas skaņas, ar mūzikas substanci saistītie jautājumi.” Viskonsekvētāk to atspoguļo Rolanda Kronlaka „Ledus laikmets”, pārejoss otrajā diskā iekļautajos opusos vēl pieļaujot arī ekskursus citās radošajās dimensijās.

Pētera Plakida (1947) rokrakstu raksturo profesionālisms un intelektuālisms, stilistiski sniedzoties no folkloristiska diatonisma līdz klasicistiskai precizītai un skaidrībai. Dailrades sākumos Plakidis bija arī Latvijas Nacionālā teātra muzikālās daļas vadītājs, un tā vien šķiet, ka teātra spēles noteikumi bijuši lielisks treniņš muzikālās izteiksmes lakoniskās precizitātes slīpēšanā, rodot ideju un drāmas atspoguļojumam iespējami visprecīzākās skaņu zīmes. Pūtēju iezīmīgie tembrī P. Plakida rokrakstam pieguļ kā uzlieti – pat „Divās skiecēs obojai” radīts teju vairākās dimensijās tverams tēls. Pūšaminstrumenti jo bieži ieskanas arī Plakida vokālajā kameramūzikā, koncertzāna skaņdarbos, bet to lietojuma kvintesence laikam gan rodama 1978. gada opusā „Sasaukšanās”. Orķestris šajā skaņdarbā tradicionāli izvietojies uz skatuves, savukārt solisti – foajē un balkonā, tādējādi arī publiku atskaņojuma reizē padarot par šīs sasaukšanās līdzdalībniekiem. Skaņdarbā likta lietā Raiņa „Zelta zirga” uzvedumu komponētā mūzika... Uzskatāmas ir arīrdzan asociācijas ar baroka *concerto grosso* žanru – skaņdarba attīstību nosaka solistu partiju un orķestra tembrālo un dinamisko iespēju kontrasti.

Pēteris Vasks (1946) savā mūzikā sintezējis dažādas 20. gadsimta kompozīcijas tehnikas, viņa mūzikas ģenēze meklējama 60. gadu tā dēvētajā „Jaunajā poļu skolā”. Tomēr tai raksturīgi kompozīcijas paņēmieni un tehnikas nekad netiek lietoti pašmērķīgi, to izmantojumu nosaka katra skaņdarba saturs un tēlainība. Vasks konsekventi runā par globālu mērogu katalizēm, par draudiem apkārtējai videi un garīgumam, par ideālu saglabāšanas nepieciešamību. Bieži viņa mūzikā labā un ļaunā tēlojuma pretstati nosaka arī visnotaļ kontrastējoša tematiska lietojumu. Šajā diskā iekļautie darbi atšķiras ar vienā emocionālajā gammā ieturētām monohromām krāsām. „Mūziku aizlidojušajiem putniem” (1977) kritiķi savulaik sumināja kā teju pirmo orna-

mentālas rakstības paraugu latviešu mūzikā. Savukārt „Mūzikā aizgājušajam draugam” (1982) ieskanas gan korāļā, gan senas latviešu tautas bērnu dziesmas intonācijas. Tāpat kā „Grāmata” čellam solo, arī šeit instrumentu dziedājumā organiski iekļaujas cilvēka balss.

Artūrs Grīnups (1931–1989) komponējis deviņas simfonijas, kuras „saista ar psiholoģisko konfliktu ļoti patiesīgu, līdz ekspresionismam sakāpinātu iemiesojumu”. (A. Klotiņš) Viņš pats ilgu laiku bijis pūtēju kvinteta mūziķu kolēģis LNSO, kontrabassists, kā liecina laikabiedri – itin paradoksāla, ekstravaganta personība. „Trīs vizijas”, kuras nepārsniedz miniatūru skiču mērogos, ir iztēli rosinošas ainiņas pastorālās, maršveida un arīdizan skumju pilnās noskaņās.

Imanta Zemzara (1951) stilu muzikologs Arnolds Klotiņš raksturojis šādi: „I. Zemzaris, daudz mazāk iedziļinādamies mūzikas materiāla iekšējā konstruktīvajā iedabā, ar savu debiju 70. gadu sākumā vispirms atjaunoja plaši asociatīvu priekšstatu brīvu spēli, kas tuva montāžai. 70. gadu otrajā pusē I. Zemzara mūzikas teksts kļūst pasvītroti vienkārši, bet konteksts (piesaistot arī ārpusmuzikālus līdzekļus) poētiski un psiholoģiski piesātinās – pat visvienkāršākais izsmalcināti pasniegtais sadzīves žanrkums ar literāru vai citu mākslu asociatīvisma palīdzību mēdz iegūt plašu poētisko semantiku.” Jo spilgti iepriekš teikto raksturo „Četras prelūdijas par Alfrēda Kalniņa tēmu”. Autors atzīst, ka neesot tiecies Kalniņa korāļa tēmu stilizēt, drīzāk gan attālināties no tās, attīstības gaitā izgaismojot un izstrādājot elementus, kas itin kā atradās ap tēmu – piebalsis, pulsāciju, noskaņas, zemteksts.

Riharda Dubras (1964) darbu klāstā centrālo vietu ieņem garīgā kormūzika, kas bieži atskaņota daudzviet Eiropā un ASV, stilistikā dominē gregorisko dziedājumu un renesanses laikmeta reminiscences, arī minimālisma tehnikas. Komponists uzskata, ka mūzikas galvenais uzdevums ir uz cilvēku iedarboties caur emocijām, šajā ziņā sajūtoties atšķirīgs no citiem savas un nākamo paaudžu mūziķiem. Ar saksofonu kaveram komponēto „Lux aeterna” komponists vēlējis lauzt dažus stereotipus: „Gadsimtu gaitā esam aizmiruši rekviēma („Lux aeterna” ir rekviēma daļa) patieso būtību – tas ir aizlūgums par dvēseli, tam būtu jābūt cerību vēstošam skaņdarbam, nevis traģiskam, kā tas iegājis romantisma laikmetā. Vēl gribēju lauzt vieglā žanra ziņogu, kas daudziem saistās ar saksofona skaņējumu. Patiesībā šim instrumentam piemīt milzīga skaniskā un krāsu palete. Un vēl – man tuva ir pārliecība, ka visapkārt ir ārkārtīgi daudz gaišā un labā, tikai mēs negribam piespieties to pamanīt. Mūzika mums cenšas to atgādināt.”

Indra Riše (1961) 1993. gadā pārcēlās uz dzīvi Dānijā, tur aizritējuši teju desmit mācību un darba gadi. Viņas rok raksta divdabība raksturota arī šādi: „Zināma ziemeļnieciska atturība, daba kā iedvesmas avots un laikonisks tiešums izteiksmē ir tās iezīmes, kas nepārprotami atspoguļo viņas latvisko izcelsmi. Viņa pati spēcīgi izjūt spriedzi starp modernistisko, starptautisko orientāciju un savām saknēm Latvijas kultūrā un dabā.” (Ilze Liepiņa) Kopš 2002. gada Indra Riše atkal dzīvo Latvijā un raksta visdažādākajos žanros. Flautai un ērģelēm komponēto „Mijiedarbību” iedvesmojis Georga Franka sacītāis: „Mēs piedzīvojam laika aiziešanu kā apziņas stāvokļu straumi. Šo straumi gandrīz nekad neierobežo vai reti kad iegrožo kādi konkrēti krasti. Reizēm gan mums šķiet, ka uz laika straumi lūkojamies lejup no tilta, mums pat sāk šķīst, ka straupei līdzī kustas gan krasts (acu apmāns), gan pats tilts un ka vispār nav nekā, kas bez apstājas nekustētos līdzī laika straupei.”

Rolands Kronlaks (1973) ir viens no laikmetīgo kompozīcijas tehniku, „jaunās sarežģītības” estētikas un elektroakustiskās mūzikas sniegto iespēju lielākajiem entuziastiem Latvijā. Par šajā diskā iekļauto darbu viņš teicis: „„Ledus laikmeta” (2007) nosaukums ir metafora sajūtām, kuras rada virtuozais, nedaudz aukstais klarnetes skanējums, kam jāzivj konstrukcijas mežģīnes – nemitīgu dažādu reģistru, artikulāciju un kustības ātrumu maiņa. Skančardba formu veido seši posmi – nelielas variācijas par sākuama materiālu. Lielākas kontrasts, vistīcāmāk, ir dzirdams skančardba ceturtajā posmā, kurā lēnāka notikumu attīstība dod iespēju izkausēt konstrukciju, ieklausīties dažādās intonācijās, kuras pirms tam bija iesaldētas slāņu mīļiedarbē. Skančardba noslēdzošais posms ir *stretto*, kurā satiekas un darbību savā virzienā mēģina aizvirzīt vairāki skančardba gaitā izskanējuši mūzikas fragmenti.”

Ēriks Ešenvalds (1977) neslēpj, ka negribētu rakstīt mūziku, kuru atskaņo vien reizi gadā kādā īpašā profesionāļu loka pasākumā: „Man gribētos, lai mana mūzika skanētu plašai publikai. Tomēr tas nenozīmē, ka gribu rakstīt vienkāršu mūziku, lai izdabātu vairumam klausītāju. Man ir svarīgi, lai skanētu tas, ko patiešām jūtu.” Skančardbu klarnetei un čellam „Iespaidi Sāremā” rosināja šis Baltijas jūras salas vienkāršā, bet skarbā dabā: „Nobildēju vairākus skatus, trīs fotogrāfijas vēl ilgi atradās uz mana rakstāmgalda un nedeva mieru. Pirmā – rītausma, kas svīda caur niedrēm jūras krastā; otrā – bezgalīgais vientuļo kadiķu plašums; trešā – klints un jūras līdzās pastāvēšana.” 2000. gadā „Iespaidi Sāremā” Starptautiskās Klarnetistu asociācijas (Miami, ASV) rīkotajā kompozīciju konkursā 300 dalībnieku konkurencē iekļuva fināla sešinieka un tika novērtēts ar „Honourable Mention” diplomu. Ešenvalda starptautisko panākumu vidū ir arī uzvara UNESCO Starptautiskajā komponistu konkursā ROSTRUM jauno komponistu kategorijā 2006. gadā.

Santa Ratniece (1977) studējusi muzikoloģiju, savukārt kompozīciju – ne tikai Latvijā, bet arī Lgaunijā. Divas reizes viņas darbi guvuši atzinību UNESCO Starptautiskajā komponistu konkursā ROSTRUM: „...sens nacre...” 2004. gadā ieguva pirmo vietu jauno komponistu kategorijā, savukārt „Saline” – 6. vietu vispārējā konkursā 2008. gadā. Skančardbs „Septiņi pakāpieni” komponēts 2000. gadā klamešu kvartetam „Contraverso”. Komponiste skaidro: „Skančardba ideja par pakāpieniem radās, lasot arhibīskapa Jāņa Pommera domugraudus. Darba formas izveidē liela nozīme ir skaitlīm septiņi, jo visa koncepcija veidojas septiņos posmos. Tas ir sava veida augšupeļš – pakāpieni, kuri vērojami visa skančardba virzībā, kā arī katra posma iekšējā attīstībā. „Septiņi pakāpieni” ir mans pirmais skančardbs, kurā aizsākas instrumenta tembrālo iespēju meklējumi. Pamatā gan vēl jāvos izbaudīt melodiju burvību.”

Marina Gribinčika (1966) nav daudzrakstītāja, tomēr ik opus pārsteidz ar neatkārtojamu noskaņas, tembrālās paletes, tēlu oriģinalitāti. Par koncertu obojai un kamerorķestrim „Voyager” komponiste saka: „Ideju komponēt koncertu vieglu roku pasniedza objoists un dirģents Normunds Šnē, piedāvājot rakstīt viņam obojas skančardbu. „Varbūt koncertu?” es vaicāju, un viņš teica – lai būtu koncerts! Tobird manās rokās bija nonākuši kāda Sant Takhar Singha audzēkņa sarakstītais „Džeimsa ceļojums” – stāsts par uzturēšanos augstāko sfēru pasaulē meditācijas laikā. Koncertam arī ir nosaukums „Ceļinieks”. Tas ir ceļinieks, kas apmaldījies kosmosā. Viņa priekšā ir miljons ceļu, taču tikai viens no tiem ir īstais: kā atrast šo ceļu pie dievišķās gaismas? Visi cenšas norādīt, kurp jāiet, taču katrs rāda uz citu pusi. Apkārt mirgo pulks gaismas stariņu, bet kurš ir īstais? Varbūt

tas, ko ceļinieks uztvēra kā Dieva mīlestības gaismu, patiesībā ir tikai elektriskā lukturiša gaismas kūlis? Un varbūt gaisma, uz kuru viņš tiecas, sadedzinās viņu kā naktstauriņu?”

LNSO pūtēju kvintets sāka darboties 1973. gadā, pulcējot savās rindās vadošos LNSO pūtēju grupu spēlētājus. Pirmais koncerts notika pēc diviem gadiem. Kritiķi uzteica kvinteta mūziķu spēles meistarību, labo stila izjūtu, saliedēto un emocionālo muzicēšanas manieri, galu galā – entuziasmu. Kvinteta mūziķi uzstājās daudzviet Latvijā, viņi koncertēja arī Baltijas valstīs, Krievijā, Gruzijā. 1983. gadā kvintets saņēma Latvijas Komponistu savienības balvu.

Flautists **Vilnis Strautiņš** (1939) ilgus gadus bija Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra flautu grupas koncertmeistars. Latvijas Mūzikas akadēmijā pie viņa skolojušies daudzi jaunie flautisti. Pūtēju kvinteta koncerti Latvijas skolās nereti izvērtās par koncertlekcijām, stāstnieka lomu tad uzņemoties tieši Vilnim Strautiņam. Vismaz pāris gadus viņš rakstīja kvinteta „hroniku”, kurā lasāmas arī tādas piezīmes, kā, piemēram: „Talsos anslāgs!” vai par kādu koncertu skolā: „Bērni sēž cits citam klēpī, lai visiem pietiktu vietas,” vai: „Koncertā Gunim (Gunāram Endzelim) šodien 38.8!”

Obojists **Vilnis Pelnēns** (1944–2006) bija Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra oboju grupas koncertmeistars, solista ampuā bieži uzstājās arī ar Latvijas filharmonijas kamerorķestri. Ilgus gadus skolojis jaunos obojistus gan Emīla Dārziņa mūzikas skolā, gan Latvijas Mūzikas akadēmijā.

Klarnetists **Girts Pāže** (1947) kopš 1973. gada strādāja LNSO, būdams arī klarnēšu grupas koncertmeistars. Spēlējis LNSO pūtēju kvintetā visu tā pastāvēšanas laiku. 1993. gadā kopā ar domubiedriem dibināja Latvijas Klarnetistu biedrību. Ir gan Emīla Dārziņa mūzikas skolas, gan Latvijas Mūzikas akadēmijas mācībspēks.

Mežradznieks **Arvids Klišāns** (1934) ir bijis Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra mežragu grupas koncertmeistars vairāk nekā pusgadsimtu kopš 1954. gada, tādējādi viņš ir neapšaubāmi unikāla personība ne tikai Latvijas kontekstā vien. Tieši viņš bija LNSO pūtēju kvinteta izveides iniciators. Kopš 1964. gada Arvids Klišāns ir arī Latvijas Mūzikas akadēmijas mācībspēks, un viņa audzēkņu skaits sniedzas pāri pussimtam. Ir grāmatas „Mežraga spēles skola” autors, Pasaules Mežragu asociācijas goda biedrs.

Fagotu LNSO pūtēju kvintetā spēlējuši **Jānis Barinskis** (1949 – 1980), **Gunārs Endzelis** (1947), kurš līdz pat 2005. gadam bija LNSO kontrafagotists, un arī **Andris Arnicāns** (1952), kuru gan šajos ieskaņojumos nedzirdam.

Flautists **Imants Sneibis** (1945) ir izskolojis vairākas Latvijas flautistu paaudzes – viņš ir gan Emīla Dārziņa mūzikas skolas, gan Latvijas Mūzikas akadēmijas mācībspēks. Ilgus gadus bijis Latvijas Nacionālās operas orķestra mūziķis, regulāri uzstājies kameramūzikas un solokonzertos.

Ērģelniece **Ligita Sņeibe** (1962) ir arī diplomēta komponiste, laikmetīgā mūzika viņas repertuārā ir ļoti būtiska repertuāra sastāvdaļa. Ērģelniece papildinājusies Zviedrijā, Piteo Mūzikas augstskolā pie prof. Hansa Ūlas Ēriksona (1991–1993). Ligita Sņeibe pati pasniegusi ērģel spēli Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā (1993–2005).

Klarnetists **Guntis Kuzma** (1983) muzicē gan Latvijas Nacionālajā simfoniskajā orķestrī, gan Valsts kamerorķestrī „Sinfonietta Rīga”, kur ir klarnēšu grupas koncertmeistars. Apgūst arī orķestra diriģēšanu, regulāri uzstājas kameransambļos.

Klarnetists **Česlavs Grods** (1977) pašlaik spēlē Latvijas Nacionālo bruņoto spēku orķestrī. Muzicējis gan klarnēšu kvartetos „Contraverso” un „Quattro Differente”, gan Jaunajā Rīgas kamerorķestrī un profesionālajā pūtēju orķestrī „Rīga”.

Čelliste **Baiba Jūrmale** (1976) ir Liepājas simfoniskā orķestra māksliniece.

Obojists un diriģents **Normunds Šnē** (1960) ir dēvējams par vienu no dedzīgākajiem laikmetīgās mūzikas propagandētājiem Latvijā. Kopš 2006. gada viņš ir Valsts kamerorķestra „Sinfonietta Rīga” galvenais diriģents. Līdz tam – orķestra „Rīgas kameramūziķi” un Rīgas Festivāla orķestra radītājs, diriģents un mākslinieciskais vadītājs, LNSO un Latvijas Nacionālās operas iestudējumu diriģents, kā arī biežs solists kameramūzikas programmās. Obojas spēli studējis pie Viļņa Pelnēna, papildinājis pie Heinca Holigera, diriģēšanu – pie Imanta Rešņa, kā arī Jurija Simonova un Jormas Panulas meistarklasēs. Vairākkārtējs Latvijas Lielās mūzikas balvas laureāts.

Diriģents **Vasilijs Sinaiskis** (1947) bijis Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra galvenais diriģents no 1975. līdz 1987. gadam. Regulāri veicis ieskaņojumus Latvijas Radio – kopskaitā ap 50 ieraksta stundu, no kurām latviešu mūzikas ieskaņojumi veido 20 stundu lielu ierakstu kolekciju.

Rīgas saksofonu kvartets dibināts 1992. gadā, tas koncertējis ne tikai Latvijā, bet arī daudzās Eiropas valstīs, Kanādā un Ķīnā. Rīgas saksofona kvartets un tā iniciators Orķestra Simanis ir arī Rīgas festivāla „Saxophonia” centrālā ass. Kvarteta interešu lokā ir mūsdienu un jo īpaši latviešu komponistu mūzika. Rīgas saksofonu kvartets ir Latvijas Lielās mūzikas balvas laureāts.

Klarnēšu kvartets „Contraverso” dibināts 1998. gadā. Ne pārāk ilgajā pastāvēšanas laikā (aktīvu koncertdarbību beidzot 2001. gadā) šie mūziķi snieguši koncertus vairāk nekā 20 Latvijas pilsētās, veikuši ieskaņojumus Latvijas Radio, kā arī piedalījušies R. Štolcmana un K. Opermana meistarklasē “Clarinet Summit” Indianapolisē ASV.

Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris ir dibināts 1926. gadā. Orķestris veiksmīgi koncertējis Lietuvā, Igaunijā, Zviedrijā, Spānijā, Šveicē, Vācijā, Polijā, Nīderlandē, Norvēģijā, Somijā un citur. Pašreiz orķestra mākslinieciskais vadītājs ir Karels Marks Šišons.

Orķestris ir muzicējis kopā ar diriģentiem Leo Blehu, Bruno Valteru, Igoru Stravinski, Kirilu Kondrašinu, Arvidu Jansonu, Marisu Jansonu, Nēmi Jervi, Kurtu Mazūru, Andri Nelsonu u.c., kā arī ar solistiem Mstislavu Rostropoviču, Mišu Maiski, Dāvidu Oistrahu, Gidonu Krēmeru, Svjatoslavu Rihteru, Egilu Siliņu, Elinu Garanču, Ramou Jaffi, Maiju Kovalevsku, Baibu Skridi un daudziem citiem.

Valsts kamerorķestris „Sinfonietta Rīga” dibināts 2006. gadā, tā dalībnieku vidējais vecums ir 27,5 gadi. Jau pirmajās divās koncertsezonās orķestris pirmatskaņojis 12 latviešu autoru kompozīcijas, ieskaņojis 2 CD („Ondine” un „Wergo” ierakstu kompānijās, sadarbojies ar diriģentiem Juhu Kangasu, Sebastjanu Ruļānu, solistiem Šaronu Bezali, Patriku Galuā, Martinu Grūbingeru, Rožē Miraro un daudziem citiem. Viņu kredo: „Būt atvērtiem dažādai mūzikai – no baroka līdz mūsdienu skaņu mākslas ekstrēmākajām izpausmēm!”

Artūrs Grīnups
Pēteris Vasks
Pēteris Plakidis
Imants Zemzaris

Ēriks Ešenvalds
Marina Gribinčika
Santa Ratniece

The idea to publish this album of woodwind music by Latvian composers came from the flutist Vilnis Strautiņš, who intended to dedicate it to the late oboist Vilnis Pelnēns (1944-2006) – a colleague in the Latvian National Symphony Orchestra, as well as the Latvian Academy of Music and the LNSO Wind Quintet. The original plan was to release a collection of works composed during the „prime” period of the LNSO Wind Quintet – music by Grīnups, Plakidis, Vasks, and Zemzaris. However, it became clear that simply reminiscing would not be enough – the circle had to be made wider.

Thus, it was decided that two generations would meet on this double album: composers and performers debuting in the 1970s and the 1990s – teachers, students, colleagues, perhaps even rivals.

The first disc contains works composed thirty years ago, while the second disc contains works that already attest to the sounds of the 21st century. Along with the Latvian National Symphony Orchestra Wind Quintet, the recording features the clarinet quartet „Contraverso” and the Riga Saxophone Quartet, as well as the solo voices of oboists Vilnis Pelnēns and Normunds Šnē, flutist Imants Sneibis, and clarinetists Guntis Kuzma and Česlavs Grods. The Latvian National Symphony Orchestra and the State Chamber Orchestra „Sinfonietta Riga” also contribute.

The first concert of the LNSO Wind quintet took place in 1975 with Pēteris Plakidis “Prelude and Pulsation” on the program. Almost every concert after that included a new piece dedicated to the group by a Latvian composer. Critics quickly pointed out the freshness of the timbral colours of this music as well as the originality of the “division of the roles” in the ensemble. No wonder! The distinct timbres of the wind instruments allow each to perform a vividly independent, characteristic role – each one so very different, so unique, that there are no background performers. When such types and characteristics meet, an effervescent imagery emerges, often with an amusing theatricality, as in the loud, at times even hysterical musical arguments in Pēteris Plakidis’, „Pulsation”.

Then, there are the amusing jokes of „Three Visions” by Artūrs Grīnups, which, at times, seem to exceed humane categories, evoking biologically surreal forms (the composer once affectionately compared the performers of the wind quintet to a family of mushrooms in a patch of moss).

Of course, theatre is theatre – where would the woodwinds be without it? – but the resplendent voices of the wind quintet are also able to paint the broader strokes of life itself – as, for example, in the music of Pēteris Vasks. The impressionistic autumnal landscape of „Music for Fleeting Birds” seems to pose a burning question – will they return? Will their nesting place be swept away by the city noises and clutter next spring? On this recording, the bird of bassoonist Jānis Barinskis has not yet flown away. A few years after Barinskis’ tragic death, Vasks will compose „In Memory of a Friend” – a powerful stylistic foundation for much of his later work.

Life is life, theatre is theatre, and, in turn, music is music, as we hear in Imants Zemzaris’ “Four preludes on a Theme by Alfrēds Kalniņš”. The theme is from the chorale „The Work that we do, Lord Jesus” (it hardly bears mentioning that, in 1981, the title of the chorale remained taboo). This bright, exultant melody provokes fervent echoes in a minimalist texture fused with an intimately Romantic musical language.

The encapsulation of the first disc, and of the brilliant musical potential of wind instruments, is "Interplay" by Pēteris Plakidis – a concerto for soloists and symphony orchestra. One cannot help but be pulled along as the shifting timbres of the wind instruments let loose the composer's musical imagery in an absolute freedom, somewhere in the distance beyond history, as an idyllic pastoral evolves into a heroic saga...

The musicologist Arnolds Klotiņš characterises the musical innovations of the 1970s and 1980s in the following way: „The earlier axiom of expressionism and dodecaphonic constructivism – that the development of a musical language could be guaranteed only by an ever-increasing complexity and abstraction – loses its attraction. The accent begins to shift from the unpredictable and the complex to the stable and the relatively simple, as composers search for a new, modern musical expression... That, of course, also opens the gates to Romanticism. In every sense, the innovations of the 1970s no longer involve some dominating style (in the 1960s this was expressionism), but are expressed in a much broader range.”

Of course, notions of novelty in the 20th century change quickly, and thus, it is only natural that, on the second disc of this double album, we hear the young composers of the 1990s ascribing to very different aesthetic values than their predecessors, particularly in their revival of the radical musical polemics of the 1950s avant-garde. The composer Jānis Petraškevičs summarises: „The young composers are primarily interested in sound itself, the very substance of music.” This is reflected most vividly in Rolands Kronlaks' „Ice Age.” The rest of the works on the second disc, meanwhile, move in multiple creative directions, spanning the purely sonic and the programmatic.

The trademarks of **Pēteris Plakidis** (1947) are professionalism and intellectualism, and his music reaches stylistically from folkloric diatonics to classical precision and clarity. At the beginning of his compositional career, Plakidis was the director of the music department at the Latvian National Theatre, and the requirements of theatre music seem to have refined the laconic precision of his musical expression, with its dramatic scope and rigorous structural clarity. The characteristic timbres of woodwinds fit Plakidis' compositional style like a glove – even the „Two Sketches for Oboe solo” seem multi-dimensional in their imagery. Winds are prevalent in the composer's vocal chamber music, but their most quintessential application can most likely be heard in the 1978 concerto „Interplay” for woodwind soloists and orchestra. The piece bears resemblance to the Baroque *concerto grosso* genre, with its musical development facilitated largely through timbral and dynamic contrasts between the solo ensemble and the orchestra.

Pēteris Vasks (1946) synthesises many different 20th century compositional techniques in his music, but his music's stylistic genesis can be found in the so-called „New Polish School” of the 1960s. However, the characteristic compositional approaches and techniques of this period are never used as an end in themselves; rather, their application is determined by dramatic requirements of each work. Vasks often speaks of global cataclysms, of threats to the environment and to human spirituality; and he tends to represent the opposing forces of good and evil through a high degree of dramatic contrast. The works included on this disc,

however, tend towards monochromatic emotional colours. "Music for Fleeting Birds" (1977) was praised by critics at the time for being one of the first examples of an ornamental style in Latvian music. "In Memory of a Friend" (1982), betrays the influence of both chorales and ancient Latvian folk funeral songs. As in his work "Book" for cello, here human voices join the nonverbal incantations of the instruments.

Artūrs Grīnups (1931-1989) composed nine symphonies, all of which are said to involve, "a psychological conflict, very truthful, intensified embodiment of expressionism" (Arnolds Klotiņš). Grīnups, as a contrabassist, was a colleague of the musicians of the Wind Quintet of the LNSO for many years, and his contemporaries describe him as a paradoxical, extravagant personality. „Three Visions” are miniature sketches in alternatively pastoral, march-like and melancholic moods.

The musical style of **Imants Zemzaris** (1951) is characterised by the musicologist Arnolds Klotiņš as „a meditative expression, delicacy, also a fine sarcasm... In the second half of the 1970s, the texts of Zemzaris’ music became very simple, while the contexts became richly poetic and psychological: even the most banal genres presented in a refined manner evoke associations with literature and the fine arts, allowing the possibility for much broader symbolism than would at first seem possible.” This poetic quality is apparent in “Four Preludes on a Theme by Alfrēds Kalniņš”, composed in 1981. The composer emphasises that he did not attempt to stylize the theme of the Kalniņš chorale, but rather distanced himself from it, subtly highlighting and developing elements which surround the theme – concurrent voices, pulsations, moods, subtexts.

Sacred choral music takes a central place among the works of **Rihards Dubra** (1964), stylistically dominated by Gregorian chant and echoes of the Renaissance era, as well as minimalistic techniques. The composer believes that the main purpose of music is to affect people emotionally, and in this sense he differs from other composers of his generation. With „Lux aeterna,” composed for saxophone quartet, the composer sought to challenge many stereotypes: “Over the course of the centuries we have forgotten the true essence of the requiem (“Lux aeterna” is a section of the requiem Mass) – it is a commemoration of a soul, and it needs to be a work that expresses hope, and not tragedy, as it was in the Romantic era. I also wanted to challenge the stereotype of easy listening, which many associate with the sound of the saxophone. In truth, this instrument has an enormous sound and colour palette, which I have attempted to demonstrate in this work. I am confident that there is a great deal of light and positive energy around us, but we often do not notice it. Music can remind us of this energy.”

In 1993, **Indra Rīse** (1961) moved to Denmark, and studied and worked there for almost ten years. The dualities of her style have been characterised in this way: „A noticeable Nordic restraint, the influence of nature and the laconic expressive directness are traits which clearly reflect her Latvian origins. She strongly feels the tension between a modern, international orientation, and her roots in Latvian culture and nature.” (Ilze Liepiņa). As of 2002, Indra Rīse is again living in Latvia and composes in many different genres. “Mitbewegung,” composed for flute and organ, was inspired by Georg Franck’s statement “We experience the passage of time as a flow of consciousness. At times it seems to us that we observe the passage of time from above, on a bridge; it even begins to seem to us that the shores, and even the bridge itself, move with the flow – that there is nothing that does not unceasingly move with the flow of time.”

Rolands Kronlaks (1973) is one of Latvia's biggest supporters of contemporary compositional techniques such as the "new complexity," and of the possibilities offered by electro-acoustic music. Regarding "Ice Age" (2007), included on this recording, he said that the title refers to the cool, detached sound of a clarinet virtuoso. "The composition is made up of six parts – small variations on the initial material. The greatest contrast, most likely, can be heard in the fourth part of the work, where the slower development somewhat melts the principles of construction, clarifying elements that before had been frozen in various musical layers. The closing section of the work is a kind of *stretto*, in that many of the musical ideas collide, each attempting to direct the composition in its own direction."

Ēriks Ešenvalds (1977) is open about the fact that he does not wish to write music that is performed only once a year at some elite event attended only by professionals: "I would like my music to be performed for a wide audience. Still, that does not mean that I want to write only simple music in order to please the majority of the audience. It is important to me that what I truly feel is heard." "Impressions of Saaremaa," for clarinet and cello, was inspired by the harsh but simple nature of this island in the Baltic Sea. "I took many photographs, and three in particular rested on my night table and did not give me any peace. The first was the sunrise, which steamed through the reeds on the shore of the sea; the second – endless lonely fields of juniper; and the third – cliffs by the sea." In 2000, "Impressions of Saaremaa" was selected as one of the top six of over 300 submissions at the International Clarinet Association Composition Competition in Miami, USA, and was awarded an Honourable Mention.

Santa Ratniece (1977) studied composition in both Latvia and Estonia. She has been recognized twice by the UNESCO International Rostrum of Composers – with „...sens nacre...“ she earned first place in the young composers' category in 2004, and then with „Saline,“ 6th place in the overall competition in 2008. The work "Seven Steps" was composed in 2000 for the clarinet quartet "Contraverso." The composer explains: "The idea of representing steps in a composition was inspired by the writings of Latvian Archbishop Jānis Pommers. The number seven is central to the form of the work: a path leading up a series of seven steps... This is the first composition in which I intently explore the many timbral possibilities of the instruments, still allowing myself to enjoy the magic of the melody, too."

Marina Gribinčika (1966) is not prolific, but each of her compositions surprises the listener with the originality of its images and timbral palette. Regarding "Voyager", a concerto for oboe and chamber orchestra, the composer says: "The idea to compose a concerto was gently handed to me by oboist and conductor Normunds Šnē, who suggested that I write him a work for oboe. 'Perhaps a concerto?' I asked, and he said 'Let it be a concerto!' At the time I had been reading "Travels of James", a book written by a student of Sant Thakar Singh – a story of living in the highest sphere of the world during meditation. The "voyager" is someone lost in the cosmos. Before him lie a million roads, but only one of them is correct. How can he find this road to the Godly light? Everyone attempts to show the way to go, but everyone shows a different path. Beams of light shine everywhere, but which one is the right one? Perhaps the beam that the voyager considers as the light of the love of God is merely the beam from an electric lamp... and perhaps the light he approaches will burn him like a moth near a flame?"

The **Latvian National Symphony Orchestra Wind Quintet** was founded in 1973, bringing together the orchestra's top woodwind performers. The first concert took place two years later. Almost every concert program featured a new work by a Latvian composer. Critics praised the quintet's technical skills, their excellent sense of style, and their emotionally rich performance manner – in sum, their professionalism and enthusiasm. They have performed in the Baltic States, Georgia and Russia, recorded at Latvian Radio and Television, and in 1983 they received the Latvian Composers' Union Award.

Flutist **Vilnis Strautiņš** (1939) was, for many years, principal flutist in the Latvian National Symphony Orchestra. He has taught many young flutists at the Latvian Academy of Music. Often, LNSO wind quintet concerts in Latvian schools turned into concert lectures, with Strautiņš himself becoming a lecturer. He even kept a diary of the quintet's activities for a few years, where one can find notes like: „Concert sold out in Talsi!” or, regarding some concert at a school -,the children sit in one another's laps, so that everyone has a seat,“ or even „Gunārs Endzelis has a temperature of 38.8 degrees at today's concert!”

The oboist **Vilnis Pelņens** (1944–2006) was principal oboist at the Latvian National Symphony Orchestra, and, as a soloist, he often performed with the Latvian Philharmonia Chamber Orchestra. For many years, he taught young oboists at both the Emīls Dārziņš College of Music and the Latvian Academy of Music.

Clarinetist **Ģirts Pāže** (1947) was principal clarinetist at the LNSO until recently. In 1993, along with his colleagues, he founded the Latvian Clarinetists' Society. He teaches at both the Emīls Dārziņš College of Music and the Latvian Academy of Music.

Hornist **Arvids Klišāns** (1934) has been principal French horn at the Latvian National Symphony Orchestra for more than fifty years – since 1954, and, in that respect, he is unquestionably a unique person – and not just in Latvia. Klišāns himself was the founder of the LNSO Wind Quintet. He is also a professor at the Latvian Academy of Music, where he has taught more than 50 students. He is the author of the book *The School of French Horn Performance*, and is an honorary member of the World French Horn Association.

The LNSO Wind Quintet had three bassoonists: **Jānis Barinskis** (1949 – 1980); **Gunārs Endzelis** (1947), who, until even 2005, was the LNSO contrabassoonist; and **Andris Arnicāns** (1952), the principal bassoon at the LNSO, who will unfortunately not be heard on these recordings.

Flutist **Imants Sneibis** (1945) has taught several generations of Latvian flutists, both at the Emīls Dārziņš College of Music and the Latvian Academy of Music. For many years, he performed with the Latvian National Opera Orchestra, and regularly performs at chamber music and solo concerts.

Organist **Līgita Sneibe** (1962) is also a composer, and contemporary music comprises a significant portion of her repertoire. She supplemented her studies in Sweden at the Piteå School of Music with Professor Hans-Ola Ericsson from 1991 to 1993. Sneibe has also taught organ at the Latvian Academy of Music (1993 – 2005).

Clarinetist **Guntis Kuzma** (1983) performs in both the Latvian National Symphony Orchestra and the State Chamber Orchestra, „Sinfonietta Rīga,” where he is principal clarinetist. He also studies orchestral conducting, and regularly performs with chamber ensembles.

Clarinetist **Česlavs Grods** (1977) currently performs in the Latvian National Armed Forces Orchestra. He has performed in the clarinet quartets „Contraverso” and „Quattro Differente,” as well as the New Riga Chamber Orchestra and the Wind orchestra “Rīga”.

Cellist **Baiba Jūrmale** (1976) is a musician in the Liepāja Symphony Orchestra.

Oboist and conductor **Normunds Šnē** (1960) is one of the most active proponents of contemporary music in Latvia. Since 2006, he has been the artistic director and chief conductor of the State Chamber Orchestra „Sinfonietta Rīga.” Before that, he was the founder, conductor and artistic director of the „Rīgas kamerzūziķi” chamber orchestra and the Riga Festival Orchestra, and he also conducted performances of the LNSO and the Latvian National Opera, and often gave solo performances in chamber music programmes. He studied Oboe with Vilnis Pelnēns and Heinz Holliger, and studied conducting with Imants Resnis, Yuri Simonov and Jorma Panula. He has been awarded the Latvian Great Music Award on multiple occasions.

Conductor **Vassily Sinaisky** (1947) was the chief conductor of the Latvian National Symphony Orchestra from 1975 to 1987. He regularly made recordings with the LNSO for Latvian Radio: 50 hours in total, 20 of which are of performances of Latvian music.

The Riga Saxophone Quartet was founded in 1992, and has performed throughout Europe, as well as in Canada and China. The Quartet, with its founder Artis Simanis, serve as the anchor for Riga’s “Saxophonia” festival. Their primary focus is on contemporary music, particularly the works of Latvian composers. The Riga Saxophone Quartet has been awarded the Latvian Great Music Award.

The clarinet quartet „Contraverso” was founded in 1998. During their short existence (they ceased active performance in 2001), these musicians performed in more than 20 Latvian cities, recorded at Latvian Radio, and participated in the master classes of R. Stolzman and K. Opperman in Indianapolis, USA.

The Latvian National Symphony Orchestra was founded in 1926. In the eighty-one years of its existence, the Orchestra has performed in Lithuania, Estonia, Sweden, Spain, Switzerland, Germany, Poland, the Netherlands, Norway, Finland, and elsewhere, and collaborated with such conductors as Leo Blech, Bruno Walter, Igor Stravinsky, Kiril Kondrashin, Arvids Jansons, Mariss Jansons, Neeme Järvi, Kurt Masur, Andris Nelsons a.o.. The Orchestra’s current artistic director is Karel Mark Chichon.

Many distinguished soloists, among them Mstislav Rostropovich, Micha Maisky, David Oistrach, Gidon Kremer, Sviatoslav Richter, Van Cliburn, Egils Siliņš, Elina Garanča, Ramon Jaffe, Maija Kovaļevska, Baiba Skride, have performed alongside the LNSO.

The State Chamber Orchestra „Sinfonietta Rīga” was founded in 2006, and the average age of the performers is 27.5. In their first two concert seasons, the Orchestra premiered 12 works by Latvian composers, recorded two CDs on the „Ondine” and „Wergo” labels, and collaborated with conductors Juha Kangas, Sebastian Rouland, soloists Sharon Bezaly, Patrick Gallois, Martin Grubinger, Roger Muraro and many others. Their mission statement is as follows: „To be open to different forms of music – ranging from the baroque period to the most extreme forms of expression presented by contemporary music!”

Indra Riše
Rolands Kronlaks
Rihards Dubra

Supported by
The Ministry of Culture of Latvia
The State Culture Capital Foundation of Latvia

Latvian Music Information Centre
www.lmic.lv

Producente / Producer: Ināra Jakubone
Teksts / Text: Ināra Jakubone
Tulkojums / Translation: Egils Kaljo
Redaktori / Editors: Ilze Degsne, Whitt Bernard
Dizains / Design: Gundega Kalendra, SIA Artekoms
Foto / Photos: Edmunds Mickus, Reinis Druvietis, Ilmārs Apkalns,
foto no personiskā arhīva / archive materials